

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3557/2560

บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด

โจทก์

นายณรงค์ คูห์ศรีวินิจ

จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา 142 (1), 148

พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 7

บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยขายที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยอยู่ก่อนแล้วให้แก่โจทก์ มีใช้เรื่องที่โจทก์รับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมา จึงไม่อาจนำมาตรา 7 แห่ง พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาใช้บังคับได้ ส่วนที่โจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องรวมทั้งหลักประกันอื่นที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฟ้อง ช. และจำเลยกับพวกเป็นคดีล้มละลายไปแล้ว ก็มีผลเพียงให้โจทก์เข้าสวมสิทธิหรือเข้าเป็นคู่ความในคดีล้มละลายแทนที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้ตาม พ.ร.ก.ว่าด้วยการชำระบัญชีบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2554 มาตรา 16 วรรคสอง มิใช่เหตุที่จะนำมาตรา 7 แห่ง พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาบังคับได้เช่นกัน

การที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฟ้องขับไล่ ช. โดยผลของ มาตรา 142 (1) แห่ง ป.วิ.พ. คำพิพากษาที่ให้ขับไล่ย่อมมีผลใช้บังคับตลอดถึงวงศ์ญาติทั้งหลายและบริวารของ ช. ซึ่งไม่สามารถแสดงอำนาจพิเศษให้ศาลเห็นได้เท่านั้น แต่หาได้ทำให้องค์ญาติและบริวารที่อาจถูกบังคับตามคำพิพากษานั้นมีฐานะเป็นคู่ความไปด้วยไม่ เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยยื่นคำร้องขอแสดงอำนาจพิเศษ จำเลยจึงยังไม่อยู่ในฐานะเป็นคู่ความในคดี ทั้งการที่จำเลยรับมอบอำนาจจาก ช. ให้เป็นผู้ดำเนินคดีแทน ก็ไม่ทำให้จำเลยกลับมีฐานะกลายเป็นคู่ความในคดีไปได้ เมื่อจำเลยมิได้เป็นคู่ความในคดีก่อน และในคดีก่อนศาลยังมีได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทได้โดยไม่เป็นละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของหรือไม่อย่างไร การที่โจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของโจทก์ ส่งมอบการครอบครองให้แก่โจทก์และห้ามเข้าเกี่ยวข้องอีกต่อไป ให้จำเลยชำระค่าเสียหายค่าขาดประโยชน์นับแต่วันที่โจทก์ได้รับโอนกรรมสิทธิ์จนถึงวันฟ้องเป็นเงิน 3,102,237.64 บาท และนับถัดจากวันฟ้องอีกวันละ 4,076.53 บาท จนกว่าจำเลยและบริวารจะขนย้ายทรัพย์สินและส่งมอบการครอบครองที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวให้แก่โจทก์แล้วเสร็จ

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินโฉนดเลขที่ 5856 และ 5857 ตำบลบางปะกอก อำเภอราชบุรีบูรณะ จังหวัดธนบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ให้เป็นพับ

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์จำเลยไม่โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังยุติได้ว่า ที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 5856 และ 5857 ตำบลบางปะกอก อำเภอรามบุรีบุรีระ จังหวัดธนบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้างพิพาทซึ่งเป็นอาคารหลายหลัง เดิมเป็นของนายชูวิทย์ ซึ่งจำนองไว้แก่ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ต่อมา ปี 2548 มีการจำหน่ายและจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์เป็นของบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยโดยปลอดจำนองตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มาตรา 76 ตามสำเนาโฉนดที่ดิน ปี 2550 บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยเป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายชูวิทย์เป็นจำเลยต่อศาลชั้นต้น ขอให้บังคับนายชูวิทย์ขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทและให้ชดเชยค่าเสียหาย คดีดังกล่าวบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยกับนายชูวิทย์ตกลงประนีประนอมยอมความกัน โดยนายชูวิทย์ยอมขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปภายใน 6 เดือน นับแต่วันทำสัญญาประนีประนอมยอมความหากผิดนัดยอมให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยบังคับคดีได้พร้อมค่าเสียหายเต็มจำนวนตามฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอมเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2551 เป็นคดีหมายเลขแดงที่ 1642/2551 ตามคำฟ้อง คำให้การ สัญญาประนีประนอมยอมความและคำพิพากษามาตามยอม ต่อมา มีพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการชำระบัญชีบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2554 ออกใช้บังคับ โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 พฤษภาคม 2554 เป็นต้นไป หลังจากนั้นเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2555 บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยโอนสิทธิเรียกร้องในคดีที่ฟ้องนายชูวิทย์และจำเลยกับพวกรวม 5 คน ไว้แล้วตามคดีหมายเลขดำที่ ล.6634/2552 ของศาลล้มละลายกลางให้แก่โจทก์ และต่อมาได้โอนขายที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทในคดีนี้ให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2555 และหนังสือสัญญาขายที่ดินรวมสองโฉนดตามลำดับ จำเลยเป็นบุตรของนายชูวิทย์และเป็นผู้รับมอบอำนาจจากนายชูวิทย์ให้เป็นผู้ดำเนินคดีแทนในคดีหมายเลขแดงที่ 1642/2551 ของศาลชั้นต้น จำเลยอยู่ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทตลอดมา โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีหมายเลขแดงที่ 1642/2551 ของศาลชั้นต้น ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาหรือไม่ เห็นว่า โจทก์เป็นผู้ซื้อและได้กรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยผู้ขาย โดยขณะขาย ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทตกเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยอยู่ก่อนแล้ว จึงเป็นการขายกรรมสิทธิ์ในตัวทรัพย์สินให้แก่โจทก์ มิใช่เป็นเรื่องที่โจทก์รับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมาจากธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นดังที่บัญญัติไว้ในพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 3 แต่อย่างใด จึงไม่อาจนำมาตรา 7 แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาใช้บังคับแก่คดีในกรณีนี้ได้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า โจทก์ยอมเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าของตามคำพิพากษาแทนบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยในคดีหมายเลขแดงที่ 1642/2551 ของศาลชั้นต้น โดยผลของมาตรา 7 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวได้อยู่แล้วจึงไม่ถูกต้อง ส่วนการที่โจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องรวมทั้งหลักประกันอื่นที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฟ้องนายชูวิทย์และจำเลยกับพวกเป็นคดีล้มละลายไว้แล้ว ก็มีผลเพียงให้โจทก์เข้าสวมสิทธิหรือเข้าเป็นคู่ความในคดีล้มละลายแทนที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการชำระบัญชีบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2554 มาตรา 16 วรรคสอง เท่านั้น มิใช่เหตุที่จะนำมาตรา 7 แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาบังคับแก่คดีนี้ดังที่จำเลยยกขึ้นอ้างมาในคำแก้ฎีกาได้เช่นกัน การที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฟ้องขับไล่นายชูวิทย์ โดยผลของมาตรา 142 (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง คำพิพากษาที่ให้ขับไล่ยอมมีผลใช้บังคับตลอดถึงวงศ์ญาติทั้งหลายและบริวารของนายชูวิทย์ซึ่งไม่สามารถแสดงอำนาจพิเศษให้ศาลเห็นได้เท่านั้น แต่หาได้ทำให้องค์ญาติและบริวารที่อาจถูกบังคับตามคำพิพากษานั้นมีฐานะ เป็นคู่ความไปด้วยไม่เพราะมิใช่เป็นบุคคลผู้ถูกฟ้องต่อศาล เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยยื่นคำร้องขอแสดงอำนาจพิเศษในคดีดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 296 จัดว่า จำเลยจึงยังไม่อยู่ในฐานะเป็นคู่ความในคดี ทั้งการที่จำเลยรับมอบอำนาจจากนายชูวิทย์ให้เป็นผู้ดำเนินคดีแทนก็ไม่ทำให้จำเลยกลับมีฐานะกลายเป็นคู่ความในคดีดังกล่าวไปได้ ดังนั้น แม้โจทก์เป็นผู้รับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยและถือว่าเป็นผู้สืบสิทธิที่อยู่ในฐานะเดียวกันกับบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อนก็ตาม แต่เมื่อจำเลยมิได้เป็นคู่ความในคดีก่อน และในคดีก่อนศาลยังมีได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทได้โดยไม่เป็นละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของหรือไม่อย่างไร การที่โจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

แพ่ง มาตรา 148 เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่า จำเลยอยู่ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทโดยละเมิดต่อสิทธิของโจทก์ โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

พิพากษากลับเป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และฎีกาให้เป็นพับ

(บุญไทย อิศราประทีปรัตน์-ประทีป ดุลพินิจธรรมา-โสภณ บางยีขัน)

ศาลแพ่งธนบุรี - นายอมรพจน์ กุลวิจิตร

ศาลอุทธรณ์ - นายวีระชัย เมธรัตน์รักษ์

แหล่งที่มา

กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น

พ2451/2558

หมายเหตุ